

Ніколі не ехаць
Хлапцу маладому
Да блізкага гаю,
Да роднага дому.

Над ім асыпаюцца
Слуцкія краскі,
Абсмалены колас
Схіліўся да каскі.

Ляжыць ён, як віцязь,
У стоптаным жыце.
Маці спаткаеце, -
Ёй не кажыце...

1941, Заходні фронт

Гэтыя радкі малады беларускі паэт Мікола Сурначоў прысвяціў невядомаму маладому салдату, які загінуў у самым пачатку вайны пад Мінскам. Менавіта з гэтых радкоў была распачата паэтычная хвілінка “Вайна - боль і памяць народа” ва ўстанове адукацыі “Магілёўская гімназія-каледж мастацтваў імя Я.Глебава” 7 мая 2020 года.

У вершы Міколы Сурначова “У стоптаным жыце” паказана трагічная падзея – гібель маладога салдата. Шчырасць, цеплыня, задушэўнасць лірычнага ўспаміну пра вайну выклікалі эмацыянальны водгук вучняў на падзеі тых далёкіх часоў, суперажыванне героя. Не пакінуў раўнадушнымі і вобразны лад твора. Жыта ў народных песнях заўсёды звязвалася з жыццём, мірнай працай, шчасцем на зямлі. У вершы яно “стоптанае”. Вайна бязлітасна нішчыць жыцці людзей...

Падчас гутаркі размова ішла не толькі пра шматлікія ахвяры Вялікай Айчыннай вайны, а і пра ўдзячнасць нашчадкаў героям. Разам вучні склалі сінквейн:

Вайна.

Крывавае, бяспітнае.

Нішчыць, забівае, разбурае.

Вайна разлучае людзей назаўсёды.

Гора.

А яшчэ ў вучняў была магчымасць расказаць пра лёс сваякоў, якія на ўласныя вочы бачылі тыя жудасныя падзеі.